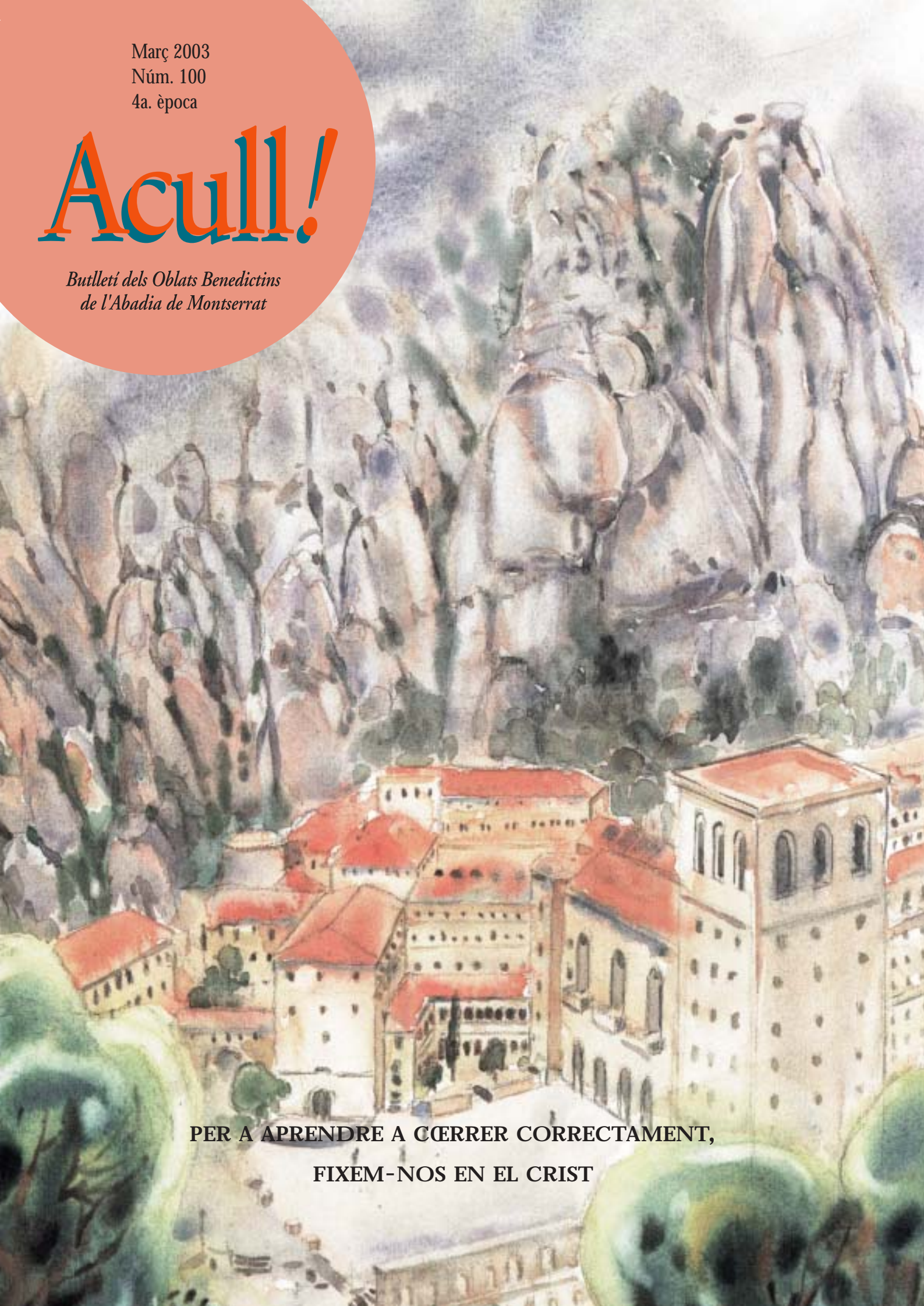

Març 2003
Núm. 100
4a. època

Acull!

*Butlletí dels Oblats Benedictins
de l'Abadia de Montserrat*

A watercolor illustration of the town of Montserrat, showing the characteristic jagged rock formations of the mountain in the background and the buildings of the town in the foreground. The style is soft and painterly, with a focus on light and shadow.

**PER A APRENDRE A CÈRRER CORRECTAMENT,
FIXEM-NOS EN EL CRIST**

Acull!

*Butlletí dels Oblats Benedictins
de l'Abadia de Montserrat*

Març 2003
Núm. 100
4a. època

Imprimeix: Bengar Gràfiques
Lluís Companys, 62
GRANOLLERS

Dipòsit legal: B-2907-1996

SUMARI

- 3 **Algunes condicions per viure l'oblació**
Lluís Planas
- 5 **Persones de valor extraordinari**
Bernabé Dalmau
- 6 **Publicacions periòdiques dels oblats de Montserrat**
Romuald M. Diaz
- 8 **100 números d'Acull! Una historia entranyable**
Salvador Plans
- 10 **Estimar Jesús**
Josep C. Laplana
- 12 **La paràbola del blat i del jull**
Andreu Marquès
- 14 **Ser acollit, tot acollint**
Lluís Juanós
- 15 **La figura de Pere en el quart evangeli**
Angel Pons i Creus
- 17 **El poder de les imatges bíbliques**
Antoni Pou

CR — N I C A

- 18 **De Montserrat estant**
Jaume M. Badia
- 21 **Crònica d'un petit viatge**
Pilar Farràs
- 22 **Dominica Gaudete a Montserrat**
Roser Bach
- 23 **Una oblata que fa costat**
Jordi Vilaseca
- 24 **Vivències**
Mn. Joan Díaz Ferret

NOTIFICACIONS

- Els nostres difunts
- Calendari d'activitats per a la resta de l'any
(3 trimestres)

NOTES

- Ordenació presbiteral
- Disculpa per una errata

ALGUNES CONDICIONS PER VIURE L'OBLACIË

PER LLUÍS PLANAS

Em sembla que ens ha passat a tots. Quan comences el que creus que és un nova etapa en la pròpia vida i penses que serà important, hi ha una gran il·lusió, alegria (a vegades continguda, i a vegades, gairebé impossible de controlar), i amb la confiança certa de creure

que és el millor que et pot succeir.

Per arribar en aquest punt hem anat passant, diguem-ne, unes etapes que ens preparaven per al moment decisiu. Cadascú ho ha viscut a la seva manera, però el que és veritat és que s'ha viscut. Podem dir que han estat moments molt intensos, de

plenitud, que desitjaríem que duressin sempre, i millor encara si són més intensos en la mesura que va passant el temps.

Caldria preguntar-se què se n'ha fet d'aquella empenta inicial.

El cent números de l'ACULL són, de fet, testimonis de com la vida espiritual, dels qui admiren l'obra de St. Benet, s'ha anat concretant. A la primera carta de St. Joan hi ha una frase que és bo de tenir-la ben present; no ens recorda un contingut doctrinal específic, sinó que fa una crida a una actitud; diu així: "Reteniu sempre allò que vau sentir des del principi." (1 Jo 2, 24) En el seu context es refereix a la integritat de la fe que tot catecumen havia d'assumir a l'hora de ser batejat; és a dir, a l'hora de fer públic el seu compromís pel Déu únic i veritable.

Aquest consell pot ser molt vàlid per a tots aquells que públicament hem pres un compromís d'anar més a fons en la forma de viure la nostra fe. ¿Com viure seriosament aquesta vocació? L'instrument que tenim és l'espiritualitat o, si voleu, la manera, el mètode, l'estil de vida que es desprèn de la lectura de la Regla de Sant Benet i la tradició monàstica. Una vegada i una altra convindrà llegir atentament les actituds i l'experiència que trobem a la Regla, però també observar les actituds dels germans que han volgut seguir aquest camí. Ens podem fer nostres les paraules de la carta als hebreus: "Envoltats d'un núvol tan gran de testimonis, que ens ensenyen com

hem de viure la fe, alliberem-nos de tot impediment i del pecat, que amb tanta facilitat ens lliga, i, sense cansar-nos-en, llançem-nos a córrer...” (He 12,1) De fet Sant Benet insistirà en aquest sentit dinàmic de la vida. Sí, és ben veritat que viure la fe no és solament la memorització d’unes veritats, sinó actualitzar-les permanentment en nostres vides.

Cal que no oblidem que, per molts, el descobriment de l’espiritualitat monàstica, va venir “d’un núvol gran de testimonis” que van merèixer tota la nostra confiança i que amb les seves vides ens van anar explicant el que creien, i com creien. ¿No és cert que, en el fons, aprenem a pregar veient com preguen?. No caminem, ni avancem, ni aprofundim tots sols, com si fóssim illots que no tenim res a veure els uns amb els altres, sinó sentint-nos germans, i deixant-nos guiar per aquell que ens fa de pare i és el nostre germà gran. A poc a poc anem coneixent millor el significat de la pròpia donació, de l’oblació; i com omple el cor, desitjar i conèixer, més i millor, quan descobreixes què vol dir que Déu t’estima. Saps que la teva resposta no pot ser altra que estimar i té com a fruit l’eixamplament del cor, i es corre en la inefable dolcesa de l’amor. És aleshores que ets

sents lliure i feliç.

En posar en pràctica els consells espirituals que ens dona Sant Benet la nostra vida es va modelant a la de Crist. La pràctica es fa un dia i un altre, una passa darrera l’altra, sense cansar-nos-en, perquè no sempre ha estat fàcil avançar; fins i tot, es pot tenir la impressió que anem enrere, o que, després de moltes voltes, som al mateix lloc. La nostra força està en creure que no és així. Ben mirat no es fa altra cosa que repetir l’experiència que els israelites van fer en el seu camí pel desert: aprofundir el propi alliberament, coneixent de prop el que els ajudava i el que els impedia avançar (l’ambició, la por, el desànim, el coratge, la conversió, l’esperança, el desig, etc) El pecat i la gràcia. Hem d’aprendre a ser pacients amb nosaltres mateixos, i amb els altres amb qui fem junts el mateix camí. Ser conscients que Déu ens mira i ens acompanya amb el seva mirada. Que Déu ens ha escollit.

Precisament és amb Maria on millor podem aprendre, perquè Ella ens ha ensenyat el valor de l’escolta, que és precisament un dels trets més característics de l’espiritualitat benedictina. Fixem-nos que Ella medita a partir dels fets que Ella viu (Lc 2,19). No es tracta de memoritzar, sinó d’interioritzar. Fer-ne pregària, adonar-se que som instruments en mans de Déu; en definitiva ser capaços de contemplació, d’admiració com ens ensenya el cant del Magníficat; de pregar amb l’Església com va fer Maria el dia de la Pentecosta. I també, com Maria, hem de comprometre’ns. Servint Déu, servint, amb respecte i delicadesa, la creació que ha posat a les nostres mans, com ens recorda Sant Benet; efectivament tot el que ha estat posat a les nostres mans ho hem de tractar com si fossin els vasos sagrats de l’altar. Saber utilitzar, doncs, amb respecte i delicadesa, tot el que ens ha estat donat per la creació, des del propi cos a percebre el sofriment i saber

compadir, i astorar-se davant la bellesa; però també a saber administrar la pròpia vida i la dels altres, interessar-se, posem per exemple, per la política, la cultura, els drets humans, fins a trobar-nos amb els més pobres, amb els humils que estimava Jesús.

Quines coses hauríem de tenir presents?

No es tracta, ara, d’un ordre de prioritats; de fet les coses petites i grans tenen la seva importància, no és bo de tenir-ne molt en compte unes i deixar les altres, això seria com aquell que dóna molta importància a anar vestit, però no és conscient que per viure també cal menjar; totes les coses són importants en el seu punt just. Aquí hi ha una llistat a tenir en compte, sense la pretensió de ser exhaustiu.

La regla s’ha de llegir sovint i reflexionar sobre el que s’ha llegit

Tenir ben present que la meua manera de fer pot ajudar a viure més a fons la fe dels meus germans, o pot ser un obstacle

Recordar amb agraïment que, en el meu inici en la fraternitat, em va ajudar el testimoni d’altres germans.

L’acompanyament espiritual m’ajudarà a anar més a fons.

Tot camí espiritual demana esforç, però també cal tenir present que per arribar al cim de la muntanya cal aprendre a caminar segons les pròpies forces: el que és important és arribar, però encara ho és més saber avançar amb paciència.

La pregària personal i la participació a la pregària de l’Església és insubstituïble en la pròpia experiència espiritual.

Saber llegir la pròpia vida com el do que Déu em fa.

Fer de la meua pròpia vida font d’amor per als altres; i saber reconèixer que a vegades tinc set i només la font de l’amor Déu que es vessa en el meu germà o la meua germana em pot ajudar a apaivagar la pròpia set.

El qui fa l’oblació ha de poder dir dintre seu: “aquí em teniu, Déu meu, vull fer la vostra voluntat.” ☩

PERSONES DE VALOR EXTRAORDINARI

PER BERNABÉ DALMAU

“ La Regla benedictina fa possible, a persones ordinàries, de menar vides d'un valor completament extraordinari”. Aquesta frase fa una vintena d'anys que no em deixa de petja. Em serveix de contínua autocrítica i també de comprensió més plena envers qualsevol mena de comunitat, ja sigui la monàstica pròpiament dita ja sigui les agrupacions eclesials o simplement les famílies cristianes.

La va escriure el difunt cardenal Basil Hume, experimentat abat anglès, que sabia dir les veritats cristianes més profundes amb la màxima humanitat i senzillesa. Per al qui la medita practicant la Regla benedictina com a monjo o com a oblat, provoca d'entrada una certa sorpresa amarada d'encoratjament: serà possible que jo, persona ordinària, pugui tenir una vida de valor extraordinari?

Doncs és efectivament possible, almenys per dues raons i amb una condició. A la base tenim el fet que sant Benet no descriu una comunitat ideal sinó una comunitat real que tingui per únic objectiu coincidir a cercar Déu. Segles d'història i la més recent moguda postconciliar ens mostren que han fracassat tots els intents d'agrupar persones per afinitats sentimentals o ideològiques, o senzillament - encara que no s'expliciti- per anar contra algú. Els fums messiànics no puguen al cel, i els veritables pares o mares espirituals ho són “malgrat ells”, sense adonar-se'n, empesos per les circumstàncies i perquè veuen que

Déu els fa tirar cap a un camí concret.

Per tant, segons em sembla, el primer motiu que acredita l'ensenyament del cardenal anglès és que, ja que tothom té un valor infinit als ulls de Déu, ningú no queda exclòs d'atorgar a la pròpia vida un plus de qualitat. La manera de fer-ho és ser conscient de l'amor sense límits que Déu té envers cadascú. I això no sols enriqueix espiritualment en el pla personal; té la gràcia, a més, de fer possible de respectar tothom, amb gran sentit de responsabilitat.

En segon lloc, les persones ordinàries podem viure extraordinàriament si sabem -per dir-ho en termes benedictins- acceptar que el nostre cos i la nostra ànima són els costats de la paradoxal escala de Jacob, on “per l'exaltació es baixa i per la humilitat es puja” (RB 7,8). En altres paraules, acollir-se un tal com és i alhora tenir un desig de superació amb vista a sentir-se més dòcil davant de Déu.

Tot això demana una condició: jugar net. Per això la Regla de sant Benet no sols insisteix en la virtut de la humilitat sinó també, en connexió amb aquesta, en el temor de Déu, el sentit de la presència divina, l'obertura de cor a les mitjanceries humanes. Ho il·lustra amb la citació més emblemàtica del Salteri i gairebé podríem dir de tot l'Antic Testament: “Manifesteu-vos al Senyor, perquè és bo, perquè és eterna la seva misericòr-

dia” (RB 7,46).

D'aquesta manera, unint el reconeixement que demana perdó i al mateix temps esclata en lloança -i que el doble sentit del verb “confessar” expressa-, el seguidor de la Regla benedictina manté la dimensió de gratuïtat, de recuperació de la innocència perduda, d'acceptar Déu en allò que fa més humà l'home: la misericòrdia, l'amor.

Això, de tan difícil que sembla, pot resultar, per aquests motius i amb aquesta condició, prou fàcil. Per això crec que no s'equivocava aquell que fou presentat una vegada davant els provincials religiosos de França com “l'anglès amb més prestigi moral” quan parlava de “persones ordinàries que menen vides d'un valor completament extraordinari”. ☪

PUBLICACIONS PERI—DIQUES DELS OBLATS DE MONTSERRAT

PER ROMUALD M. DIAZ

Durant els llargs anys de l'existència dels Oblats a Montserrat, d'una manera o altra, sempre hi ha hagut unes publicacions ja sigui en forma de fulls o de revista. La finalitat sempre ha estat la mateixa: l'organització de la Congregació i la formació cristiana i monàstica dels seus components. Abats i directors o consiliaris, tots s'ho han proposat i han treballat en aquest sentit, a fi de promoure el bé espiritual i formar un grup compacte i fort dintre les seves respectives esglésies.

1.- PRIMERS PASSOS

Fins arribar al mes d'octubre del 1916, data dels primers fulls que són l'embrió del pre-butlletí, tenim un full de comunicació de les activitats del mes, escrit a dues cares. Aquests fulls ja sortien des del 1907 i eren tramesos cada mes als domicilis dels Oblats. Hi havia, de bon començament, dos programes impresos que es posaven a la porta de l'entrada de l'església de Santa Clara de Barcelona. En aquest programa es mencionava els dos tridus principals de l'any -Març

i Juliol - dedicats a Sant Benet. Si aquest és el programa general, del qual se'n feia pocs, tenim, de l'any 1911, un fulletó que era enviat apart. I, tal com manaven els estatuts, aquests fulls anaven encapçalats amb la paraula: P A X. Aquest full portava, a més, indicacions sobre què calia fer per entrar a la Congregació.

Després dels estatuts i el manual, fets pels monjos, des del 1907 fins al març del 1920, tots els escrits eren fets per la junta directiva dels mateixos Oblats. Fins al 1914 escrits en castellà. A partir del 1914 comencen a fer-ho en català, fins als nostres dies. Amb tot, encara en surten alguns escadussers en castellà, fins el 1920. Això seria la literatura d'abans del pre-Butlletí.

2.- EL PRE-BUTLLETÍ

Després d'aquests fulls de comunicació, l'octubre del 1916, tenim l'embrió del que serà, més tard, el Butlletí. Un sol full d'un pam quadrat on es comuniquen, primer, les deliberacions i els acords de la junta directiva. En segon lloc, la festa dels sants patrons: vol dir els sants monjos que sortien al

calendari benedictí del mes següent. Com que tots els Oblats, a partir de la seva entrada al noviciat, portaven un nom afegit al seu de pila, el nom d'Oblat -que deien-així sabien quin dia era la seva festa. En tercer lloc, l'apartat de les indulgències que podien guanyar el mes següent. En quart lloc trobem assenyalada una virtut que s'havia de practicar durant aquell mes. En cinquè lloc, una màxima, és a dir, una glossa sobre un punt de la RB. Creien que aquesta era una bona manera d'entrar en l'espiritualitat de la Regla. En sisè lloc les instruccions i, per últim, uns advertiments. És pot dir que ells mateixos es van anar forjant la seva pròpia manera de ser Oblats.

3.- EL BUTLLETÍ

Aquest òrgan des del 1920 fins al juny de 1936, portarà el nom de "BUTLLETÍ DE LA CONGREGACIÓ DELS OBLATS SECULARS BENEDICTINS DE MONTSERRAT". Aquestes lletres encapçalaven la pàgina i ocupen la part central superior de la portada emmarcades a l'esquerra pel gravat de la cara inversa de la medalla de sant Benet i, a la dreta, per una

sanefa molt simple, tirant a modernista que li dona molt de caràcter. Aquesta portada canviarà tres vegades en el transcurs de la seva història; història que anirà del març del 1920 fins al juny del 1936. El gener de 1924 hi trobem un gravat on sant Benet és al mig, entre el monestir i la muntanya de Montserrat i té als peus una orla que diu: "Benedictus, Benedicat". El gener del 1932 el canviaran per un gravat molt bonic i suggestiu que fa pensar en el baldaquí de l'altar major. A l'octubre del 1933 fins al 1935 un de molt clàssic de la rica col·lecció de la Biblioteca de Montserrat.

Immediatament, i aquesta és la novetat més gran de la nova publicació, hi ha un article doctrinal amb el qual s'introdueix el Butlletí. Aquest article marcarà l'espiritualitat dels Oblats. Els articles seran de litúrgia, eclesiologia (una eclesiologia d'apologia de l'Església Romana), comentaris a l'evangeli, articles d'història de l'orde benedictí i de comentaris a la Regla de Sant Benet. Aquests articles ocuparan la major part del Butlletí, de dues a tres pàgines. Després segueix una altra novetat: "Secció Montserratina" una petita crònica de l'activitat del Santuari i de les coses que monjos de Montserrat fan per als Oblats. Continua amb les seccions esmentades més amunt, i cada vegada s'hi aniran afegint noves seccions, sobretot cròniques de viatges i cròniques dels altres grups d'oblats que aniran sortint a diferents poblacions importants i no tan importants de Catalunya.

En aquest moment d'abans de la guerra, concretament pel febrer del 1933, cal esmentar que el Butlletí es fa ressò de les pàgines benedictines que sortien en el Butlletí del Santuari. Tenim, doncs, que la doctrina que reben els Oblats ara els ve marcada per dues publicacions: el butlletí dels Oblats i el butlletí del Santuari.

LA CREACIÓ DEL "VIA VITAE"

El "Butlletí dels Oblats seglars de Montserrat" s'acabà amb el número de juny de 1936. Com a anècdota voldria fer notar que l'article de fons portava per títol "Els benedictins al Japó". Tot un presagi: quan a casa nostra

se soterrava, la llavor brotava en la missió.

Al 1946, ens va semblar, amb la nova junta directiva dels Oblats, de tornar a tenir a l'abast l'òrgan que els Oblats d'abans de la guerra tenien a les mans.

Aquest nou òrgan té una presentació molt senzilla, com escau al moment que es viu. Dalt de tot, a l'esquerra, l'anagrama de Montserrat en petit: les muntanyes amb la serra i, al voltant, en circumferència, a la meitat superior OBLATI SAECULARES i en la part inferior MONTISERRATI. Segueix, a continuació, en negreta majúscula VIA VITAE i a sota "Butlletí dels Oblats Seglars Benedictins de l'Abadia de Montserrat".

No és arbitrària, la cosa: posa l'Any XVIII Barcelona, Quaresma de 1948. N. 153. El nou butlletí es presenta, tal com comentem a la "Presentació", amb la intenció que "aparegués amb la mateixa finalitat i senzillesa d'abans".

Pel que fa a l'any està bé, però l'error és en el número: el Butlletí del juny del 1936 és el núm. 155 i aquest d'ara apareix amb el núm. 153. Hauria de tenir, doncs, el núm. 156.

El detall més important és que el butlletí surt escrit tot sencer en català. Al primer número de "Serra d'or", del 1955, hi ha articles en català i en castellà. El nostre butlletí, des del principi, es publica íntegrament en la nostra llengua. És una de les poques revistes que es pot fer en català. De tot això els Oblats, n'estaven orgullosos i ho ponderaven en gran manera.

Com a anècdota us vull contar un fet: l'abat Aureli M. Escarré en

tenir a les mans el primer número de Via Vitae, es va estranyar que tot fos en català; deia que almenys algun article hauria de ser en castellà. Hom li va respondre que el butlletí era de "règim intern"; que no aniria més enllà dels oblats i que era "ad instar Manuscripti"

Alguns dels oblats haurien trobat estrany de llegir un article que no fos en català. Precisament alguns catòlics ingressaren als oblats pel caràcter català de la institució i concretament de la revista.

El Butlletí passa per diferents fases de creixement. En aquesta època és un òrgan on trobem articles fets expressament per a la revista. Té, naturalment, una gamma més ampla d'articles diferents. Publica diversos fragments d'història benedictina. El nostre Via Vitae té un llarg itinerari des de la quaresma de 1948 amb el núm. 153 fins a la Pentecosta de 1965 amb el núm. 210.

Va ser un número extraordinari de la Pasqua del 1969 que va posar fi en aquest període.

El P. Josep M. Gassó va ressuscitar de nou el Via Vitae el febrer del 1974. Tot començant, com diu ell mateix, una segona època.

El número 24 és el darrer número de Via Vitae. Amb el número 25 comença la mateixa revista amb el nom d'Acull.

Encara que sigui a base de dades i de fets esdevinguts durant els quasi cent anys d'existència dels oblats, tot el que ha quedat consignat ve a ser una base del temps present, i concretament de la bella i profunda publicació del que tens a les mans. Són, ara, els cent números d'Acull! ∞

100 N“ MEROS D’ACULL!

UNA HISTORIA ENTRANYABLE

PER SALVADOR PLANS

UNA PRE-HISTÒRIA

Celebrar el núm. 100 de l'Acull és per a mi un moment entranyablement bo. És un moment de poder gaudir de bons records. Dit això, ja puc començar a esmentar-ne uns quants. Els podria glossar seguint una cronologia. No faré cap repàs sinó que miraré de veure el nostre butlletí en l'època de quan vaig ser consiliari. Per seguir, doncs, un ordre en parlaré en diferents moments.

UN PRIMER MOMENT

El P. Josep M. Gassó, el meu predecessor va reemprendre el butlletí dels oblats benedictins de Montserrat "Via Vitae" al 1974⁽¹⁾. En aquest número s'indicava quina era la finalitat. Ja l'abat Cassià amb el seu "Déu vos guard" recalçava algunes pistes d'aquesta segona època: memòria històrica i continuïtat, espiritualitat per avui - som

després del Concili Vaticà II - i valor de la vida comunitària que es comunica a través del seu butlletí⁽²⁾. En aquest número ja hi ha l'expressió del valor del passat com a base per a la continuïtat del butlletí. Què hi trobem, doncs, en el passat que ens serveixi per avui?: Doctrina: S.E., Pares de l'Església, litúrgia, etc. Comunitat: cròniques de recessos, trobades dels oblats, cròniques de viatges, efemèrides de la fraternitat, records dels nostres. Recordar el calendari de l'any amb tot el que vivia la comunitat i, no cal dir tenir memòria històrica dels nostres difunts, els que ja són a la casa del Pare. Aquest fet no era nou. El P. Romuald el recorda quan va començar el Via Vitae⁽³⁾ i ja el seu intent era continuar després de la guerra civil allò que havia ajudat tant els oblats d'abans: la memòria dels passats, eren records que van ajudar a tenir consciència històrica i

des d'aquesta consciència mantenir el caliu i començar l'aventura natural d'un futur⁽⁴⁾ que era el de viure dins la nostra fraternitat. Aquest preàmbul és, ni més ni menys, un dels fets més engrescadors que motivaren el treball il·lusionat dels qui ens disposàvem a seguir fent l'anella d'aleshores.

UN SEGON MOMENT.

Diríem que el vam viure quan vam reflexionar sobre la història dels 50 números del butlletí. Recordar aquest butlletí és adonar-se del recorregut dels membres de la fraternitat d'aquell moment. Què dèiem, què pensàvem, què feiem i com feiem fraternitat. Deixem parlar els seus protagonistes: Són els mateixos Oblats qui ho recordaven: Deien, i encara diem: *Hem d'anar a les fonts*⁽⁵⁾. Us recepto l'ACULL! núm. 50. Ja en la presentació, la junta directiva diu: *volem que siguin els Oblats i els simpatitzants els protagonistes d'aquest número 50*. Encapçalat per una entrevista al pare abat Cassià⁽⁶⁾, l'entrevista reflecteix, d'una banda, el llegat que ens han donat. Per l'altra ja hi ha consciència de viure en l'Església, el carisma monàstic de S. Benet. I finalment s'hi reflectia una fraternitat palesa i ben definida. Com a anècdota, al final de la introducció, els entrevistadors fan notar que el mateix pare abat els diu que les preguntes "tenien ganxo"⁽⁷⁾. Us en torno a receptor la lectura. Hi trobareu els tres elements suara esmentats.

Mirant els escrits que hi fan els

(1) VIA VITAE. Butlletí dels Oblats benedictins de Montserrat. - Segona època - Barcelona febrer del 1974. N. 1.

(2) Idem.

(3) VIA VITAE. Butlletí dels Oblats benedictins de l'Abadia de Montserrat. - Any XVIII - Barcelona Quaresma del 1948 N. 153. Pag 2.

(4) VIA VITAE. Butlletí dels Oblats benedictins de Montserrat. - Segona època - Barcelona gener del 1976. N.9.

(5) ACULL! Butlletí dels Oblats benedictins de Montserrat - Quaresma i Pasqua de 1988. N. 50 - Segona època. Pag. 2 / (6) Idem. Pag. 2-7.

altres Oblats i simpatitzants també hi trobem reflectit sota la paraula "Acull" el desplegament de la única doctrina de la qual havia gaudit la revista. Crec que durant molt temps ha estat fonamental trobar en el nostre òrgan allò que nodria la pròpia oblació: mireu com ho especifiquen alguns. En Manel Clariana explica el que ha estat la seva vida lligada a Montserrat per la seva Oblació. El butlletí li forneix el lloc d'agraïment per la formació que el monestir li dona com a oblat⁽⁸⁾. Pel doctor Gonçal Calvo el butlletí li és el lloc on "amb els seus ensenyaments, cròniques i notícies és el nostre mitjà d'unió i comunicació". Mentalment els vaig rellegint fins als inicis, i paral·lelament m'adono de la meua vinculació amb Montserrat". Rellegint aquest número 50 del butlletí, són 14 persones més que ho diuen.

Llegint el Butlletí s'apropen a la Regla de sant Benet: per exemple, les germanes Bach⁽⁹⁾ fan referència al C. VIIè de la R.B. on troben el nodriment per viure la seva Oblació. I el mateix Dr. Calvo, com a metge, troba com la RB l'ajuda, en el capítol 36, a viure prop dels malalts⁽¹⁰⁾. Mireu el que cita de la RB: "la cura que cal tenir per als germans malalts, abans que tot i per damunt de tot, de tal manera que siguin servits com si fossin realment el Crist". La Montserrat Clariana, parlant de la fraternitat dels Oblats diu que les relacions fraterne que tenim les veu com una conseqüència d'aquell: "els sortíem a rebre amb tota l'atenció de la caritat".⁽¹¹⁾ I la Montserrat Costas⁽¹²⁾ en cita allò que la descriu tant bé a ella mateixa: "Que prevalgui la misericòrdia per sobre de la justícia".

En Josep Icart⁽¹³⁾ remarca com gairebé tothom: "La senzillesa i l'acollida que sempre ens han demostrat". El Butlletí reflecteix allò que ha trobat en Jordi Martí⁽¹⁴⁾ en els oblats. Mireu el que diu el jove estudiant: *Els Oblats han estat com uns segons pares. Pares perquè al seu costat he anat creixent i madurant tan espiritualment com...I poc més avall: Recordo que els vaig conèixer de petit*

en una excursió...etc. L'Acull 50 reflectia una comunitat en joia i festa⁽¹⁵⁾.

No voldria allargar-me en més testimoniatges. Crec que la celebració del núm. 100 de "L'ACULL, en realitat celebra la seva memòria històrica. Celebra, en segon lloc, la seva identitat doctrinal. L'ACULL! celebra els ressons de la seva gent. Cadascú hi ha ocupat un lloc en bé dels altres. Ara mateix em ve a la memòria el mateix fet de recordar un oblat..., Aquesta persona ha ocupat un lloc en els cor dels germans i en el si de la comunitat, és just que se la recordi en bé de tots. També, celebra les efemèrides del monestir i allò que fa viure la comunitat de Montserrat. L'ACULL! és també una revista de comunicació de les experiències dels oblats en la seva fraternitat. Una comunicació del bé de la RB en l'experiència dels germans. Mai no ha deixat de ser un òrgan de comunicació dels béns de l'Esperit i dels béns humans. Que "per molts anys" pugui continuar

servint i animant el carisma benedictí en la fraternitat a la qual molts hi hem prestat el nostre humil servei.

Els Oblats, amb molt bon encert, han publicat l'opuscle de l'abat Gabriel en el 25 è aniversari de la seva mort⁽¹⁶⁾. Va ser l'abat Cassià qui em va recordar que li demanés, uns 15 dies abans de morir, que escrivís aquest opuscle que és justament el seu testament espiritual. Aquí, hi tenim allò de més essencial que quedava del seu pensament. Van ser els oblats els qui van rebre el do del seu últim "servei en l'amor".

Una cordial felicitació a tots els Oblats que ara celebren L'ACULL! núm. 100. Us anuncio amb goig que aviat sortirà el meu treball de tesina titulat: "Aproximació a la història dels Oblats de Montserrat. Els últims cent anys". El director de les publicacions de Montserrat, el P. Josep Massot, em va dir que seria un nou número de "Subsidia monastica". ∞

(7) Idem. Pag. 2 / (8) Idem. Pag. 11. / (9) Idem. Pag. 10.

(10) La seva cura per als malalts era d'una atenció total. El dia del seu funeral. Es va ressaltar la seva humanitat. Totho s'adonà de com era veritat que en els malalts hi servia i estimava el Crist.

(11) ACULL! Butlletí dels Oblats benedictins de Montserrat - Quaresma i Pasqua de 1988. N. 50 - Segona època. Pag: 12.

(12) Idem. pag. 17. / (13) Idem. Pag. 18. / (14) Idem. Pag. 20. / (15) Idem. Pag. 23. / (16) Idem. Pag. 15

ESTIMAR JESÚS

PER JOSEP C. LAPLANA

*“Al qui m'estima,
el meu Pare l'estimarà
i jo també l'estimaré” (Jo 14: 21)*

El discurs de Jesús durant el Sant Sopar, segons sant Joan, no és rectilini, no avança regularment des d'un començament fins a un final, sinó que procedeix com en cercles concèntrics. Cada paràgraf ho conté tot, però cada paràgraf mostra aspectes diferents i complementaris. Podem començar a llegir-lo per on vulguem, sempre té sentit, sempre deixa veure l'abisme del misteri d'amor trinitari que es manifesta en la humanitat de Crist.

Cap personatge històric per important que hagi estat (pensem en un Alexandre el Gran, o Juli Cèsar o Constantí o Napoleó), cap figura històrica, cap fundador d'una religió (Buda, Mahoma) no han tingut mai la pretensió de Jesús d'establir una relació d'amor personal entre ell i cadascun dels seus seguidors. Fóra ridícul o pervers que un líder social o religiós exigís aquest amor personal recíproc als seus seguidors. Això només ho pot fer Jesús, perquè és el Fill de Déu fet home que vol ensenyar-nos i comunicar-nos l'amor trinitari de Déu, que és la font de l'Amor d'on prenen nom i forma totes les formes d'amor humà. Quan estimem Jesús establim una connexió de la nostra vida amb l'amor que brolla de la mateixa entranya de Déu Pare i que se'ns dona per l'Esperit Sant vessat en els nostres cors. Estimar Jesús no vol dir dividir la nostra capacitat humana d'estimar l'es-

pòs, l'esposa, els fills, els amics; l'amor no es divideix com un formatge. L'amor a Déu i a Jesús és una energia vital, com una font inestroncable d'aigua viva que raja fins a l'eternitat (Jo 4:14); no solament no destrueix l'amor humà, sinó que n'és un generador fins a l'enèsima potència; i no solament genera amor humà sinó que el regenera purificant-lo de

tot egoisme i d'afany possessiu, talment que l'amor humà, tot conservant la seva dimensió corporal en el cas dels esposos, tot mantenint la dimensió afectiva de familiaritat i d'amistat, es troba vivificat interiorment pel mateix amor de caritat teològica que dona vigor i dimensió sobrenatural a un acte tan natural i tan humà.

L'amor a Jesucrist, i a Déu per

mitjà d'Ell, no és una qüestió de sentiments; però això no vol dir que no tingui incidència en la vida afectiva de la persona. Aquest amor és per damunt de tot una adhesió personal a la persona viva de Jesús i al seu programa de vida. És veure el món amb els mateixos ulls amb què se'l mira Jesús, és tenir en el cor els mateixos sentiments que Crist Jesús (Fl 2:5). Hi ha persones que sentimentalment són bastant eixutes, els costa d'emocionar-se i són més aviat reflexives i conceptuals; contràriament n'hi ha d'altres que són excessivament sensibles i sovint inestables. Els uns i els altres, tots estem cridats a estimar Jesús, tal com som, amb tot el cor i amb tota l'ànima. Uns sentiran aquest amor molt sensiblement i uns altres no tant. Sant Ignasi de Loiola que era pragmàtic i molt poc sentimental deia: "Estimar és servir", posar-se al servei de la persona estimada. Sant Joan, que és més místic, per tal de dir el mateix posa en boca de Jesús una altra expressió: "Si m'estimeu, guardareu els meus manaments" i guardar els manaments de Jesús significa identificar-se amb Ell.

L'amor a Jesús no és un exercici voluntarista; no és qüestió de voler o no voler, no és tampoc una herència que passa automàticament de pares a fills. L'entorn familiar ajuda, però no és el fet determinant. L'amor a Jesús és un do de l'Esperit Sant que nosaltres podem acollir o refusar, però que no ens el podem provocar artificialment. L'educació i l'ambient familiar ajuden i hi predisposen, igual que l'amistat amb persones que viuen aquest amor molt intensament. Però, perquè aquest amor a Jesús s'encomani a un altre, ha d'haver-hi una sintonia prèvia que l'Esperit Sant crea en el profund del cor d'aquells que el Pare atreu envers Jesús (Jo 6:44).

En aquesta vida tothom té moments de gràcia. Tots els homes i totes les dones d'aquest món enyoren el paradís perdut,

tots volen viure una vida amb una intensitat més profunda que ells no saben definir, més enllà dels límits massa estrets del temps i de la realitat intramundana. Aquest buit dins de l'ànima, aquest desig de plenitud insatisfet que l'home porta dintre és l'aliat millor de l'Esperit Sant per inserir, dins l'ànima que desitja, la vida divina que Jesús ens ha guanyat amb la seva mort i amb la seva resurrecció. Davant del fet, que a vegades ens fa sofrir, de persones que estimem molt però que es mostren insensibles a la fe i a l'amor a Jesús, la nostra actitud ha de ser la de saber esperar el moment just i la de confiar que la gràcia sabrà infiltrar-se per les esquerdes del desig de l'absolut. De la mateixa manera que ningú de nosaltres no ha estat confirmat en gràcia per sempre, també cap incrèdul no està definitivament bloquejat a la gràcia de Déu.

La nostra vida cristiana que volem viure "a l'escola del servei diví", com diu sant Benet, consisteix fonamentalment a "romandre en l'amor" (Jo 15:9), que és comunió de vida trinitària. Diu

Jesús: "Jo visc i vosaltres també viureu. Aquell dia sabreu que jo estic en el meu Pare, i vosaltres en mi i jo en vosaltres" (Jo 14:19-20). En l'Eucaristia es fa visible de manera sacramental aquest "Jo en vosaltres i vosaltres en mi". Jesús se'ns dona com a pa de vida, i també nosaltres ens donem a Jesús en cos i ànima, perquè Ell operi en nosaltres el misteri d'amor i de comunió de vida divina tot transformant la nostra vida ordinària i normal de cada dia en experiència de gràcia i d'amor amb dimensió d'eternitat. Això no és cap malabarisme de gimnàstica espiritual que només poden fer els "més perfectes", al contrari, és el desenrotllament normal i habitual de tota vida cristiana: és connectar per mitjà de Jesucrist la nostra vida amb la voluntat de Déu i deixar-se conduir, dòcilment, per l'Esperit Sant. Ell, que és Esperit d'Amor i de Veritat, ens anirà conduint de gràcia en gràcia, dia rere dia, Pasqua rere Pasqua, fins que l'obra de comunió amb Jesucrist sigui en nosaltres una realitat plena i desbordant. ∞

LA PARÀBOLA DEL BLAT I DEL JULL¹

PER ANDREU MARQUÈS

En la traducció del Nou Testament dels monjos de Montserrat de l'any 1960, la paràbola del blat i del jull (Mt 13,24-30) portava aquest títol: "El jull entre el blat"⁽²⁾. El jull, doncs, semblava el protagonista. I jo mateix, fins fa ben poc, d'aquesta paràbola, en deia sempre la paràbola del jull, com si aquesta mala herba fos el més important. Ben cert que el problema del mal és molt important, però si centrem tota la nostra atenció en aquest problema, correm el risc d'oblidar que el bé és encara més important. I ho és fins i tot en la parà-

bola d'avui. Jo diria que Jesús ens hi dibuixa la història del món que, esquemàticament, és la història següent: primer bona llavor (bon gra), després bon gra i jull, i finalment -per obra de Déu i no dels homes (cf. 13,30.39)- només bon gra. El jull és només com un parèntesi entre el bon gra del començament i el bon gra del final, i no es troba ni al principi ni a la fi. El jull no és ni l'Alfa ni l'Omega, perquè l'Alfa i l'Omega és Déu, que és totalment bo. I d'aquesta bonesa, la paràbola d'avui ens en dóna un bon testimoni: quan, cap al final, els mossos diuen a l'amo: "¿Vols que

anem a arrencar el jull?", l'amo els respon: "No ho feu pas, no fos cas que arrencant el jull, arrencéssiu el blat juntament amb ell" (Mt 13,28-29). L'amo, doncs, és prudent i té paciència, dues actituds que són fruit de la bonesa.

Però la paràbola d'avui, com totes les paraules que van a fons, pot ser mal entesa. Podríem potser pensar que Jesús ens hi prohibeix tota mena de tries i d'opcions fonamentals i que ens convida a mantenir-nos en una tolerància descompromesa. En realitat, però, tots sabem -i ho sabem

per l'evangeli- que en la vida ens cal una opció bàsica, repetida moltes vegades, a favor del bé i en contra del mal, ens cal triar -per dir-ho amb una comparació cèlebre- entre dues banderes oposades⁽³⁾. I és precisament l'opció decidida per la bandera de Jesús la que no ens permet l'ús inconsiderat d'herbicides en contra de les males herbes. Més encara, allò que Jesús ens prohibeix sobretot és de creure'ns que disposem d'un herbicida perfecte i que el podem usar indiscriminadament. La nostra condició de criatures limitades fa que normalment no puguem distingir amb certesa entre el blat i el jull i, sobretot, no ens permet d'anticipar en aquest món el judici definitiu de Déu. Per això aquesta paràbola ha estat utilitzada moltes vegades en la història de l'Església en contra d'aquells que volien una Església només de perfectes o de totalment purs, i que per obtenir-ho estaven disposats a emprar mit-

jans d'un rigorisme radical. Així ho va fer, per exemple, sant Agustí en la seva polèmica en contra diverses menes d'heretgies rigoristes⁽⁴⁾.

Tot amb tot, de vegades, pel bé comú, cal prendre decisions difícils. Això ho sabia molt bé sant Mateu: ell, que és l'únic evangelista que ens ha reportat la paràbola del blat i del jull, és també l'únic que ens ha fet conèixer aquestes dures paraules: "Si el teu germà et fa una ofensa, vés a trobar-lo i, tot sol amb ell, fes-li veure la seva falta. Si t'escolta, t'hauràs guanyat el germà. Si no t'escolta, crida'n un o dos més, perquè "tota qüestió ha de ser resolta per la declaració de dos o tres testimonis". Si tampoc no els escolta, digues-ho a la comunitat reunida. I si ni tan sols escolta la comunitat, considera'l un pagà i un publicà" (Mt 18,15-17). En aquestes paraules evangèliques es tracta, segons crec, d'una dura mesura disciplinària que té

com a objectiu la protecció de la comunitat i que alhora no desespera de la conversió del germà excomunicat⁽⁵⁾.

Em sembla que davant les persones que, en les famílies o en les comunitats, han de prendre algun cop decisions d'aquesta mena hauríem de sentir una gran compassió, una compassió que cal que acompanyem amb la pregària, a fi que tota mesura disciplinària -fins la més severa- tingui sempre un aspecte terapèutic; no sigui, doncs, destructiva sinó constructiva.

En resum, la paràbola del blat i del jull -que, segons crec, és una de les que més ens remeten a la nostra difícil responsabilitat- ens obliga a anar amb compte amb els herbicides i probablement a arraconar els herbicides radicals, que tant de mal han fet i poden fer, i a intentar de vèncer prudentment el mal amb el bé. ✨

- (1) Homília sobre Mt 13,24-30 pronunciada a la Basílica de Montserrat el dia 27 de juliol del 2002. Una primera versió d'aquesta homília va ser publicada a Andreu MARQUÈS, *Comprendre la Paraula*, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2001, pp. 45-47.
- (2) Aquest títol coincideix pràcticament amb el que dona l'evangelista Mateu en l'explicació de la paràbola (cf. Mt 13,36). Aquesta explicació, però, és secundària.
- (3) Cf. la "Meditació de les dues banderes" tal com la proposa Sant Ignasi de Loiola en els seus Exercicis (Ex. Esp. números 136-147).
- (4) Cf. *Contra Epíst. Parmeniani* 3,2,13 = CSEL 51,115.
- (5) Aquesta és la gran qüestió: com compaginar l'actitud de bonesa i paciència que ens demana la paràbola amb la necessària protecció de la comunitat de què tracta el text disciplinari de l'evangeli de Sant Mateu? A aquesta qüestió, no sembla que s'hi pugui respondre satisfactòriament amb explicacions teòriques, però sí que es pot trobar una actitud pràctica que hi respongui.

SER ACOLLIT, TOT ACOLLINT

Comentari a l'evangeli de Marta i Maria (Lc 10:38-42)

PER LLUÍS JUANÓS

El conegut episodi que ens narra l'evangeli de Lluç, ens mostra Jesús entrant en un poblet on l'acollí una dona que es deia Marta. La seva germana Maria, asseguda als peus del Senyor, escoltava la seva paraula, mentre que Marta el servia obsequiant-lo, vigilant que no manqués cap detall per acollir com calia el seu hoste, que es trobi a gust, com a casa, diríem...

Qui no ha fet mai l'experiència d'acollir o de ser acollit? Exercir l'hospitalitat, especialment en les civilitzacions orientals i africanes, és una oportunitat privilegiada per viure un temps de festa, de joia, d'atenció sol·lícita vers el novíngut que omple el temps i la vida ordinària amb la novetat extraordinària de la seva presència, de la seva paraula. Més enllà de donar menjar, llit i sostre al qui es presenta, l'acolliment és actitud oberta a l'a-

collit, amb tot el que aporta la seva vinguda pel qui l'acull, de do, de regal, de sorpresa o de misteri.

L'evangeli de Marta i Maria ens vol mostrar alguna cosa més que la simple constatació d'un fet ocasional en la vida de Jesús. A través d'elles, sant Lluç ens vol indicar dues actituds bàsiques pels qui acullen Jesús; dues actituds que no es contraposen sinó que més aviat es complementen per tal de posar en relleu la finalitat de tot acolliment, "l'únic necessari" que cal tenir present quan el Senyor es presenta a la nostra taula, a la nostra vida.

Moltes vegades hem menysvalorat l'actitud obsequiosa de Marta per sobrevalorar l'actitud atenta de Maria. Jesús no retreu a Marta tot allò que prepara en honor seu; l'únic que li retreu és el neguit i la preocupació per moltes coses que si bé són pertinents i pròpies a la situació donada, no deixen de ser un mitjà per accedir a "l'únic necessari", un mitjà per fer més profitós aquest encontre, per fer possible en darrer terme, ser obsequiat amb el do de la seva paraula i de la seva presència salvadora.

També en una altra ocasió Jesús fou invitat a menjar a casa d'un fariseu (Lc 7:36-50) i Jesús, contràriament al relat que ens ocupa, lloa davant d'ell l'actitud d'una pobra pecadora que quan va saber que era a taula no tingué cap escrúpol a banyar-li els peus amb les llàgrimes, eixugar-los amb els cabells i besar-los i ungir-los-hi amb perfum. I heus aquí com a través de l'eloquència d'uns gestos de penediment i de perdó, la dona pecadora ha sabut acollir en el seu cor el

perdó i la salvació de Jesús, "l'únic necessari", l'únic do que en definitiva no sabé acollir el fariseu.

A vegades no ens adonem que, molt sovint, allò que de debò ens neguiteja i preocupa quan hem d'acollir algú o quan hem de preparar una festa o una celebració, sigui a honor de Déu o a honor dels homes, és el fet de quedar bé nosaltres, tot limitant aquest acolliment a unes formes dignes, boniques i correctes. I és bo que sigui així si no volem que l'hoste acollit no torni més a casa nostra, que haguem de suspendre la festa o la celebració convocada per manca de personal, a causa de la nostra deixadesa. "L'únic necessari" que ens demana Jesús és que sapiguem intuir en l'altre o en Ell mateix la proximitat de Déu, l'ocasió oportuna o inoportuna on Déu vol fer-nos hostes seus i acollir-nos amb les nostres virtuts i misèries per invitar-nos a seure a la seva taula i compartir amb nosaltres els dons de la seva gràcia.

Com l'hoste de l'Apocalipsi, Jesús s'apropa a casa nostra i ens diu: "Mira, sóc a la porta i truco, si algú m'escolta i obre la porta, entraré a casa seva i menjaré amb ell i ell amb mi" (Ap 3:19-20).

Caldrà estar ben atent al pas de Déu; caldrà que no visquem distrets si no volem que els nostres neguits i les nostres preocupacions ofeguïn la remor del seu truc. I si així fos, sapiguem que Ell no és dels qui passa de llarg, escarmentat per la nostra desídia. Pacientment, com un captaire, Ell continua trucant a casa nostra i ens invita cada dia a compartir la seva taula i el do de la seva vida.

LA FIGURA DE PERE EN EL QUART EVANGELI

ÀNGEL PONS I CREUS

Ens proposem de fer un petit viatge a través del Quart Evangeli de la mà d'un dels personatges més importants d'aquest relat: l'apòstol Pere. El fet que hi surti molts cops fa que, centrar-nos en Pere, ens permeti de recórrer gairebé tot l'Evangeli. Pere té un caràcter impetuós, decidit, sovint irreflexiu i que el porta a fer el ridícul més d'un cop... tot això ens el pot fer especialment simpàtic i proper. És algú capaç de negar Jesús tres cops (o sigui, amb insistència), i alhora però, és el mateix que corre ràpidament cap al sepulcre quan s'assabenta de la possible pèrdua del cos de Jesús, o és també qui, una altra vegada per tres cops, és capaç de reconèixer l'amor a Jesús: amb un personatge així és fàcil d'identificar-nos -hi.

El primer lloc on apareix Pere és en el moment del seu trobament amb Jesús (1, 40-42). Aquest fet tan transcendental per a la vida de l'apòstol és motivat pel seu germà Andreu, que acaba de conèixer Jesús i ja va a buscar Simó per tal que ell també el conegui. En el diàleg de Pere amb Jesús, aquest fixa la mirada en l'apòstol, del comportament del qual no se'ns diu res. Té doncs una actitud passiva: escolta el seu germà, és portat

cap a Jesús, és mirat fixament per Jesús, escolta Jesús.

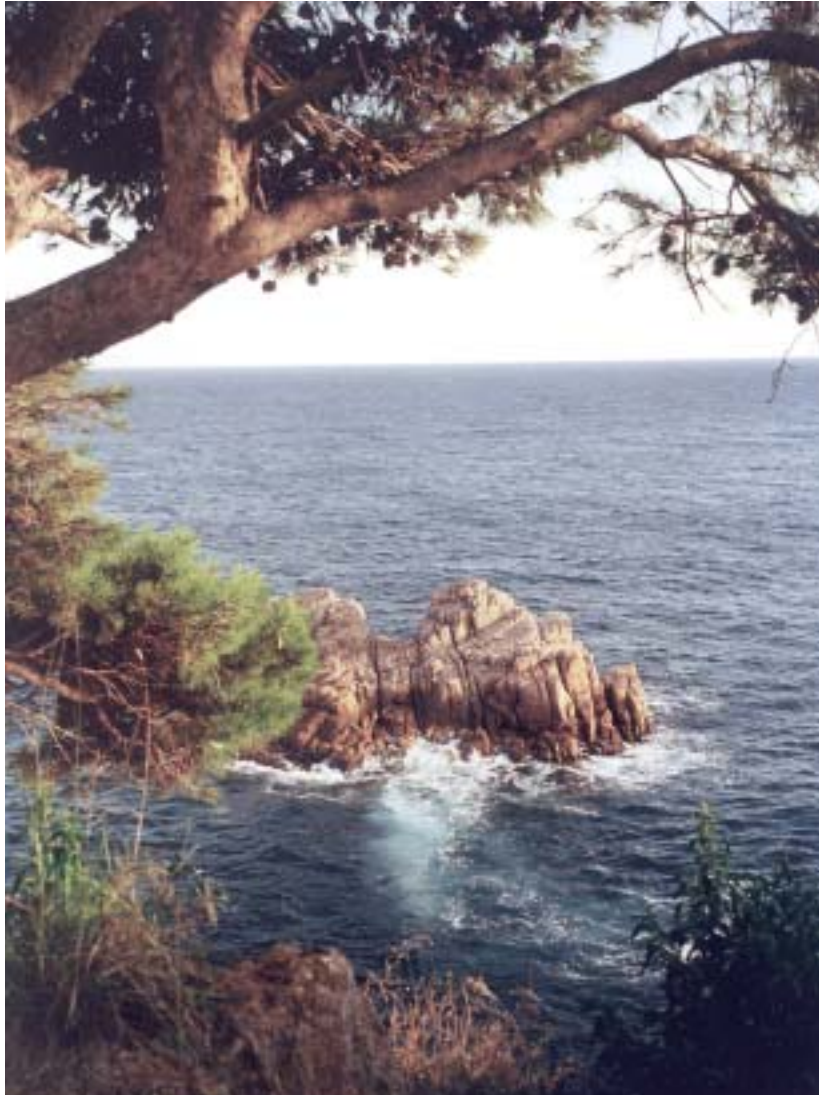
Pere no torna a aparèixer fins al capítol 6, a causa d'una predicació polèmica de Jesús a la sinagoga de Cafarnaüm. El Mestre parla sobre el pa de vida i l'identifica amb la seva pròpia carn, cosa que fa que els oients, jueus piadosos, s'escandalitzin i molts dels seguidors de Jesús l'abandonen. Jesús planteja als Dotze una decisió, en el context del discurs del pa de vida. Ens trobem en un ambient de contrast entre els deixebles desil·lusionats (que abandonen Jesús) i els dotze (que resten fidels). Altre cop tenim un diàleg entre Jesús i Pere. Aquí, Pere respon a una pregunta de Jesús: "També vosaltres em voleu deixar?", amb una altra pregunta: "Senyor, a qui aniríem?". Les dues preguntes són retòriques: tant Jesús com Pere esperen una determinada resposta de l'altre. En un moment crític de rebuig de molts deixebles, és Pere qui fa la

confessió en favor de Jesús. És una resposta que es basa en la convicció del seguiment de Jesús. Aquí, enfront dels Sinòptics, Jesús accepta la resposta de Pere; mentre que a qui rebutja Jesús és el traïdor (que serà -encara no ho sabem- Judes).

Fixem-nos en la resposta de Pere: diu "creiem i sabem". Es tracta, doncs, d'una resposta reforçada per dos mots, no és improvisada. "Conèixer", en l'obra joànica, implica sobretot una vinculació personal (cf. 10, 14ss: reconeixement del pastor i les ovelles).

També anomena Jesús "el Sant de Déu": si en tot el capítol 6 surt tant "Jo sóc" (vv20.35.48.51), el "Tu ets el Sant" de Pere pot ser-ne una resposta. Jesús, amb el "Jo sóc", mostra la seva proximitat amb Déu (proximitat que també es fa palesa en el mot "sant"). Així, Pere reconeix en Jesús la proximitat amb Déu que ha anat mostrant al llarg del capítol 6.

No tornem a trobar Pere fins al relat del Sant Sopar (capítol 13). Hi ha també un diàleg entre Jesús i Pere, fruit d'un malentès. Aquest és un recurs literari molt emprat en l'evangeli de Joan, que permet al narrador que Jesús acabi exposant les seves idees sobre l'assumpte motiu de la controvèrsia. Pere no entén ben bé què vol dir això de "rentar-se els peus". Ho veu només com una actitud servil de Jesús i per això s'hi oposa. Li manca una visió del destí de Jesús: el lavatori també és prefiguració de la mort i de l'efecte salvífic d'aquesta mort. Fixem-nos, però, que no diu "Si no et deixes rentar..." sinó "Si jo no et rento...". O sigui, el centre de la qüestió no són els peus de Pere, sinó l'acció de Jesús!

No es tracta, però, d'un manca de fe de Pere en Jesús i en la seva missió: només és el fervor d'una fe encara poc il·luminada. De fet, Pere té molt de respecte envers Jesús i per això no vol ser rentat-servit. I per raó del malentès, Pere va caient en el ridícul: primer no vol ser rentat, mentre que més tard vol que li renti tot el cos! Sempre acaba com un exagerat. De totes maneres és una actitud simpàtica, la de Pere.

Davant l'anunci de la traïció, Pere demana al deixeble que Jesús estimava que li preguntí qui és el qui l'ha de traïr. El fet que el deixeble estimat estigui més a prop de Jesús no es tracta d'una rivalitat entre els dos deixebles (sobretot

en el sentit de rebaixar Pere) sinó que és, més aviat, per posar en relleu la confiança i familiaritat del deixeble amb Jesús, a través de la reconeguda autoritat de Pere. Però el fet curiós és que el deixeble estimat no revela la resposta a Pere.

L'última intervenció de Pere durant el Sant Sopar també porta a un malentès. Pere vol seguir Jesús fins on sigui, si cal fins a donar la vida per Ell: "Donaré per tu la vida". Però... no li surt bé! Si més no, d'entrada; perquè, de fet, al final de l'Evangeli, Jesús anuncia la mort martirial de Pere (cf. 21, 18-19). La idea clau en aquest diàleg és la del seguiment, que recuperarem al final de l'Evangeli. Pere no aprendrà què vol dir realment "seguir Jesús" fins que aquest no hagi mort i ressuscitat.

Després de sopar, se'n van a un hort, a l'altra banda del torrent Cedró (capítol 18). Allí, davant la imminent detenció de Jesús, Pere es mostra impetuós perquè vol salvar el seu Mestre. Abans ha dit que estava disposat a donar la seva vida, ara sembla disposat a treure la dels altres, o com a mínim a ferir-los! Jesús respon acceptant conscientment el camí que li ha marcat el Pare. Altre cop, la resposta de Jesús és de fet una pregunta retòrica: "No he de beure el calze que el Pare m'ha donat?": Jesús accepta el seu destí, el que el Pare li ha donat.

Un cop arrestat Jesús, Pere el vol seguir de lluny i entra a casa del gran sacerdot, on té lloc l'episodi tan conegut de les negacions. És interessant de fer notar com, malgrat tot, Pere en l'Evangeli de Joan no diu cap paraula contra la perso-

na de Jesús: “només” se’n desentén. Hi ha, però, un fort contrast entre el “Jo sóc” de Jesús al principi del capítol, i el “No sóc” de Pere aquí. També hi ha un contrast entre la defensa de Jesús als seus deixebles (v8), i que ara Pere es desentén de ser del grup de deixebles (vv17.25). L’evangelista no ens parla de plors després del cant del gall: l’important és el compliment de la paraula de Jesús, més que no pas les actituds de Pere.

El diumenge (literalment: “l’endemà del dissabte”) Maria va a veure Pere i l’altre deixeble (probablement, el deixeble estimat). I aquests dos se’n van corrent a veure el sepulcre. A Pere l’han d’esperar, i quan entra a la tomba veu però no creu; en canvi, l’altre deixeble entra, veu i creu. Sembla que Pere és presentat en inferioritat. Tot i així, Pere no rep, de fet, una humiliació, sinó que el que passa és que l’altre deixeble veu i creu, perquè per l’amor és més a prop de Jesús, com ja succeïa durant el Sopar.

I arribem finalment al relat que serveix de desenllaç de tot. Pere i els deixebles (altre cop Pere sembla ser el representant, el primer, el cap...) després de la mort de Jesús tornen al llac de Galilea, i tornen a fer de pescadors. De nit no pesquen res i en despuntar el dia se’ls apareix Jesús ressuscitat, que encara no reconeixen. Aquest contrast entre la nit i el dia ja ens pot suggerir l’episodi de les negacions de Pere, que tingueren lloc a cavall de la nit i el dia. Si anem a un nivell psicològic veurem que Pere, davant la vergonya per les negacions a 18, 15-27, cerca ara d’oblidar la vergonya retornant a la vida que duïa abans de conèixer Crist: a pescar. Els altres deixebles

el segueixen. Jesús es fa present a la riba del llac i demana alguna cosa per menjar. El deixeble estimat és qui reconeix el Senyor i ho diu a Pere, que salta de la barca immediatament i es vesteix. En el fet d’haver de vestir-se, s’hi pot veure una referència a la vergonya ja mencionada de Pere, i ho podem associar a la vergonya davant la nuesa d’Adam i Eva al Paradís, després d’haver pecat i en el moment de l’encontre amb Déu. Pere, doncs, es mou impetuositament, i com sense reflexionar massa. No hi ha, però, un encontre personal entre Jesús i Pere en aquests primers versets: haurem d’esperar després de l’àpat, en els vv15-17.

Després de menjar hi ha uns diàlegs: primer sobre l’amor de Pere a Jesús i, després, sobre el futur tant de Pere com del deixeble estimat. El diàleg íntim de Pere amb Jesús és vist clarament com una rehabilitació de l’apòstol després de les negacions: per això, la repetició fins a tres vegades de la pregunta “M’estimes?”. En els tres casos, la resposta de Pere és ben clara: “Sí que t’estimo”. I l’últim cop, ho diu “tot trist”: malgrat aquella colla de gestos impulsius, poc meditats i que sovint el porten al ridícul; malgrat, doncs, tot això, Pere acaba humil, submís, i amb un posat trist. Tristesa que, d’altra banda, podem interpretar com “d’orelles caigudes”: d’aquell que, cansat de lluitar i adonant-se que sempre és vençut en aquest combat desigual, reconeix el domini de Jesús sobre la seva vida i tot el seu ésser. Potser és ja la maduresa d’aquell qui ha sabut trobar el seu lloc davant de Déu i de la comunitat; i és que en el passatge de la “rehabilita-

ció” de Pere, que és on aquest mostra aquesta actitud humil, és també on Jesús li encomana una missió en la comunitat (“Pastura les meves ovelles”); missió, doncs, que implica una forta actitud de confiança de part de Jesús cap a Pere.

Tot seguit, Pere es gira i pregunta per la sort de l’altre deixeble: xafarderia o interès per l’altre?. Els dos deixebles tenen destins i formes de fer diferents (això ha quedat molt clar!), però no s’han d’interposar un contra l’altre: la competència entre els dos deixebles no es pot entendre com a rivalitat. I el Quart Evangeli, pel que fa a Pere, acaba amb el mot “Segueix-me”. És una crida al seguiment que ens recorda el primer trobament entre Jesús i Pere. Ara és vist com un seguiment fins a la mort, en contrast amb 13, 37-38 on Jesús refusa el desig de Pere de seguir-lo (fins i tot donant la vida). Llavors Pere encara no estava en condicions de fer-ho, ara sí: coneix el destí del seguiment (la Creu), i accepta el poder de Jesús sobre d’ell (“Tu ho saps tot”).

Després de tot aquest recorregut per la figura de Pere en el Quart Evangeli, podem adonar-nos que es tracta d’un personatge en transformació, que canvia al llarg del relat: Pere passa d’una actitud impulsiva i decidida (que sovint el porta a l’exageració i al ridícul), cap a una actitud d’humilitat i submissió, a l’amor envers la persona de Jesús. I és amb aquesta nova actitud que Jesús li encomanarà la missió més gran en la comunitat dels creients: pasturar les ovelles. ∞

EL PODER DE LES IMATGES

B BLIQUES

PER ANTONI POU

M'ha quedat marcada la imatge d'aquella escena de la novel·la de Dostoiewski "Crim i Càstig" en la qual es troben aquell estudiant rosegat pels remordiments de consciència per haver assassinat una usurera, i la seva amiga que ha hagut de prostituir-se per poder mantenir la família. En la desesperació dels dos, la noia obre l'Evangeli segons sant Joan en el capítol que parla sobre la resurrecció de Llätzer. El relat evangèlic cobra per a ells un poder insospitat: se senten morts com l'amic de Jesús, i les paraules del Senyor: "Llätzer, surt a fora", els fereixen el cor amb un poder salvador capaç de renovar-los. Els dos experimenten així l'Esperit Sant de Jesús que els treu del poder de la mort. A partir d'aquell moment, tot canvia: l'estudiant es declara culpable a la policia, i compleix la condemna; però troba la pau en el seu cor; ella aconsegueix trobar una nova vida.

Aqueix relat de la literatura universal, pot semblar naïv, al qui no es fred ni calent. Però el qui està desesperat el podrà entendre, i l'enamorat de Jesucrist (o el qui ho ha estat alguna vegada) també. I es que les imatges bíbliques estan també adormides en els fulls de tantes bíblies casolanes, potser fins i tot sota

unes cobertes de luxe com si fossin la llosa d'algun mausoleu, esperant que algú les necessiti i les ressusciti. Però hi son.

I els qui hem tingut la sort de rebre una formació cristiana, encara que potser mínima, també tenim aqueixes imatges dins algun rebost del nostre subconscient: la Samaritana, el bon samarità, el fill pròdig, la resurrecció de Llätzer... i tantes altres.

Tinc la confiança de tenir-les com a companyes en la vida, i sé que algun dia, quan les necessiti, em cridaran des de les pàgines de la meva bíblia, ja

vella, i una mica malmenada per l'ús, perquè les torni a reviure. I si no puc llegir, espero se m'apareguin a la imaginació, donant-me la mà, i puguin apropar-me a Deu, la meva salvació i el meu consol.

Per això m'alegro tant quan veig que els nens, i no tan nens, escolten i gaudeixen dels relats bíblics, ¿qui sap si algun dia, quan més els necessitin, sortirà d'algun racó del seu record, el bon samarità, o el Pare del fill pròdig, o els àngels amb Maria Magdalena, o Jesús escrivint amb el dit a terra i serà per a ells experiència de salvació. ✎

DE MONTSERRAT ESTANT,

PER JAUME M. BADIA

Resumir set mesos de crònica, com correspon ara als mesos de juny a desembre tots dos inclosos, es fa una mica difícil, i més encara quan, dintre aquest període, hi entren els mesos de major afluència de visitants, tant pelegrins com turistes. Per això caldrà limitar-nos com algunes altres vegades als esdeveniments més significatius i, encara, amb una certa brevetat.

Per començar, segons costum del Santuari, hi ha hagut, en aquest lapse de temps, celebracions litúrgiques importants com ara Sant Benet, l'Assumpció de Maria i la seva Nativitat i, sobretot, la de Nadal, sempre viscudes pel poble fidel. Pel que fa a la Nit d'aquesta darrera, s'hi pogueren afegir moltes altres persones a través dels serveis de Catalunya Cultura i Ràdio 4.

Hi ha hagut encara altres festes celebrades amb relleu per circumstàncies especials. Així la tarda del dia 2 de juny, una Eucaristia presidida pel P. Abat, commemorativa del centenari del naixement del P. Josep M. Escrivà de Balaguer. Davant la insuficiència de la Basílica, -els pelegrins passaren llargament dels 3.000- calgué utilitzar com a complement l'atri de la Basílica i la plaça gran amb cadires plegables, des d'on pogueren seguir la cerimònia a través de pantalles gegants de TV i altaveus.

Un dies després, el 9, cap a un miler de persones de l'ONCE de Catalunya vingueren a celebrar la seva Trobada ja tradicional a Montserrat acompanyades del seu

president nacional, els quals a més de participar a la Missa Conventual tingueren diverses activitats folklòriques a les places.

Ja entrats a la tardor, el dissabte dia 26 d'octubre hi hagué la romeria de la FECAC (Federación de entidades culturales andaluzas en Catalunya), important pel volum de pelegrins, que foren entre 3000 i 4000, organitzada amb la col·laboració de la Generalitat. L'acte principal fou la celebració de l'Eucaristia a mitja tarda presidida pel P. Josep Enric Parellada com a sagristà major, amb sis sacerdots forasters. Hi hagué barreja de català i castellà, sovint amb cants "rocieros". Al final de la Missa, el conseller en cap de la Generalitat, acompanyat de la consellera de Benestar Social de la Generalitat, Irene Rigau, imposà una medalla als 21 grans penons de diverses confraries.

Una altra festa digna d'esment particular és la Jornada Verdageriana el diumenge dia 24 de novembre, ja que Montserrat no podia quedar al marge d'aquesta celebració feta a tants indrets de casa nostra. Hi assistí el president de la Generalitat, Jordi Pujol, el conseller de Cultura, Jordi Vilajoana,

personal de l'Associació Amics de Verdager, Patronat de la Muntanya i altres personalitats. Després de la Missa Conventual presidida pel pare abat, hi hagué un acte acadèmic a la mateixa Basílica.

El 46è Aplec d'Esbarts a Catalunya - en total eren 21 esbarts - prengué un to especial amb motiu del Centenari. Per això el vespre de la vigília, un petit nombre d'esbarts oferiren un recital de danses d'arrel religiosa davant el claustre gòtic, entre ells la Moixiganga de Sitges. I el diumenge, a més de l'exhibició matinal, a la tarda feren la inauguració del Monument a la Dansa, restaurat, al camí dels Degotalls.

Han estat cinc les col·locacions de majòliques al Camí dels Degotalls: Mare de Déu de la Salut, de Sant Feliu de Llobregat (el dia 8 de setembre); Mare de Déu de les Esglésies de Terrassa - reproducció d'una imatge del s. XV, trobada a les antigues esglésies (dia 6 d'octubre); Mare de Déu del Bon Viatge - actualment es troba a la parròquia de Sant Joan Despí (dia 13); Mare de Déu de Fussimanya, de Sallent (dia 19); Mare de Déu de Foix, Patrona del Penedès (dia 21).

Una altra inauguració fou la

del monument a santa Paula Montal de Sant Josep de Calassanç, ubicat al Camí de Sant Miquel, molt a prop del funicular de la Santa Cova, el dia 29 d'agost. L'acte, que comptà amb una nombrosa representació de religioses escolàpies de diverses demarcacions - més de 200 - fou presidit pel P. Abat, acompanyat per la superiora general de l'Escola Pia Femenina, M. Isolina Vázquez. L'escultura és obra de Teresa Riba, realitzada en pedra i bronze.

Els pelegrins a peu des de la població d'origen, i més encara des de Monistrol, continuen a bon ritme. Aquí només remarquem el grup tradicional d'una vintena de joves de la diòcesi de Tortosa, acompanyats d'algun sacerdot.. Enguany sortiren de l'antiga cartoixa de Scala Dei, i procedien de les parròquies de Flix i Assumpció d'Amposta; un recorregut de 140 Kms. Donaren gran importància a la pregària.

Sobre els visitants il·lustres ens

limitarem a uns quants, per no allargar-nos massa: Javier Echevarría, prelat de l'Opus Dei (dia 5 de juliol); Aloysius Tzac, arquebisbe de Kosice-Eslovàquia (dia 16); Eugenius Bartulis, bisbe de Siauliai-Lituània acompanyat de prop de 300 pelegrins (dia 15 d'agost); Joseph Rodimer, bisbe de Paterson-USA (dia 31); Artemio Staffolani, bisbe de Rio Cuarto-Argentina (dia 15 de setembre); Andrej, arquebisbe ortodox d'Alba Julia-Romania (dia 27); l'arquebisbe siberià Antoni, de Krasnoyarsk (dia 30); Geogfroy Jarret, bisbe de Lismore-Austràlia (dia 13 d'octubre); Waldemar Chaves de Araújo, bisbe de S, Joao del Rei-Brasil (dia 19 de novembre); Arthur Sulsberger, l'editor de "The New York Times" (dia 9 de desembre); Isabella Nespoli, representant de la Santa Seu en el Consell Hebreu Europeu (dia 10).

D'entre els visitants, encara tinguérem el dia 28 d'octubre, un parell o tres d'hores, la coneguda

Chiara Lubich, fundadora del moviment dels Focolars (Obra de Maria), la qual donà una conferència a la sala de la façana.

El nombre de corals, la immensa majoria estrangeres i que han actuat normalment abans de la Salve i Virolai del migdia, ha estat de 42.

Formant part de les activitats culturals, els dies 7-9 novembre, hi hagué, a nivell estatal, un col·loqui organitzat per la Fundació Joan Maragall sobre "La situació religiosa en les cultures hispàniques avui", amb una trentena d'eminents participants.

Podem també referir-nos a les més que tradicionals Trobades d'animadors de cant per a la litúrgia, repartides en quatre setmanes entre els mesos de juliol i agost. El Xè curset per a organistes d'Església, els dies 26-31 d'agost, organitzat per la Delegació Diocesana de Pastoral Sacramental i Litúrgia, amb la col·laboració del

nostre monestir. Un curs per a postgraduats, organitzat pel Col·legi de Doctors i Llicenciats de Catalunya, encarregat al nostre Museu, els dies 1-12 de juliol. Una nova edició de les Estades Culturals i de Natura, a base de cicles de 5 dies. I no cal dir, la continuïtat de les Jornades de reflexió per a joves compresos entre els 18 i 30 anys.

Encara en la mateixa línia, el 27 d'agost vingué el Rev. Dirk Ficca, director executiu del Consell Permanent de les Religions del Món, amb el propòsit de celebrar a Montserrat una assemblea de líders religiosos, institucionals i de la societat civil, a més de representants de moviments socials i de joves a Montserrat, del 4 al 7 de juliol de 2004, amb vista a preparar la sessió del Parlament de les Religions del Món de Barcelona, que tindrà lloc coincidint amb el Fòrum Universal de les Cultures.

No podem tampoc passar per alt els concerts d'estiu de la Basílica, bàsicament subvencionats per la Fundació Caixa de Manresa, amb l'actuació de Viana Consort, dia 2 d'agost, la Camerata Lisy, el dia 23 igualment d'agost, i la Coral Lieder Camera, el dia 6 de setembre.

El dissabte, dia 26 d'octubre, el P. Abat entronitzà una imatge de la Mare de Déu de Montserrat a la parròquia de Villalba dels Arcs (Terra Alta), on anà acompanyat del P. Lluís Juanós fill de la població. I el dia 8 de setembre, va ser beneïda una altra imatge a la parròquia de Raimat.

A partir del mes d'octubre la Missa Conventual dels diumenges, fins ara retransmesa per Catalunya Música durant més de 12 anys, ha passat a Catalunya Cultura.

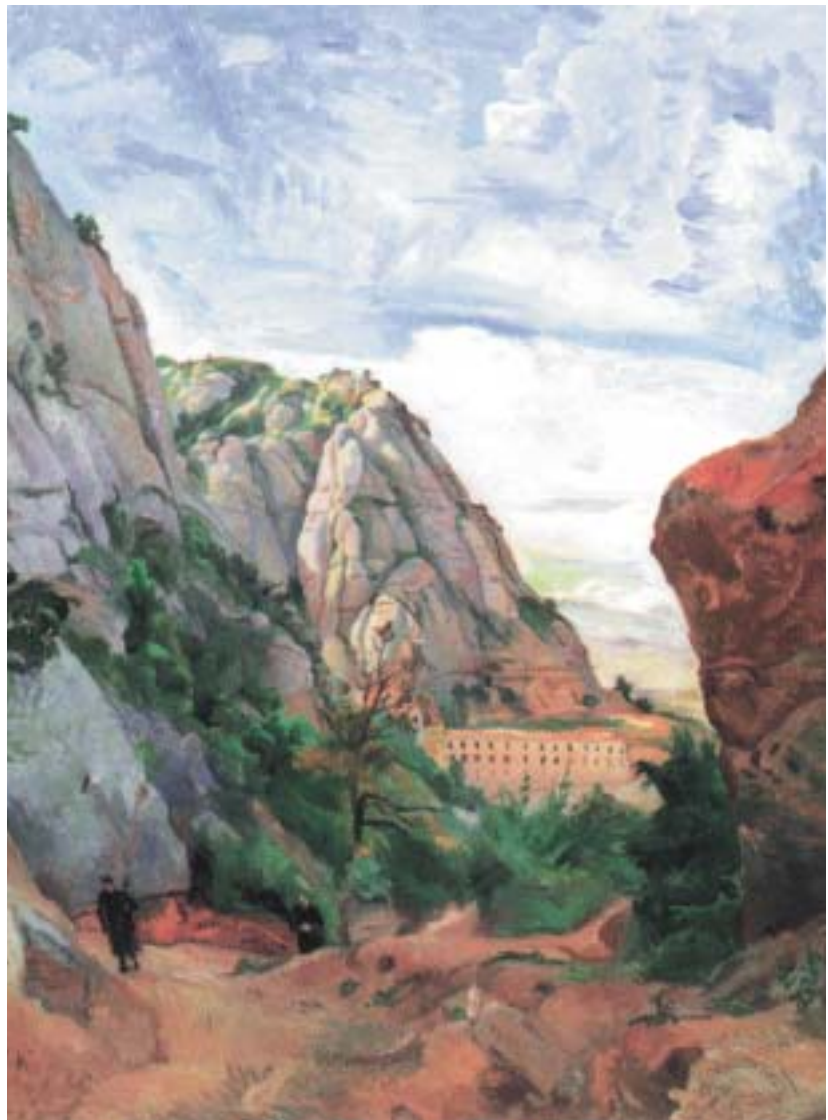
Per tercera vegada consecutiva, el dilluns dia 16 de desembre, vingueren una 160 persones organitzadores d'una cinquantena de pelegrinatges anuals, aquest cop per preparar les romeries de l'any 2003. Hi intervingueren els principals responsables de la Basílica com també representants de LARSA. S'acabà amb un dinar de germanor.

A les portes de bronze de la nova catedral de Los Angeles hi figura una imatge de la Moreneta, entre altres.

Sobre l'afer del cremallera, davant la seva complexitat ens limitarem a fer constar que les obres segueixen un bon curs, de

manera que és previst de poder-ne fer la inauguració a finals d'abril, si la cosa no s'endarrereix.

Entrant ara a la secció més directament relacionada amb el monestir, després de prop de cinc anys de la darrera ordenació, la comunitat rebia amb joia la gràcia de noves ordenacions, les quals tingueren lloc la tarda del dia 30 de novembre, festa de Sant Andreu i vigília d'Advent, conferides pel bisbe auxiliar de Barcelona Pere Tena. Foren ordenats de preveres els GG. Valentí Tenas i Ignasi Fossas, i diaques els GG. Antoni Pou, Joan M. Mayol i Joan Carles Elvira. L'endemà diumenge dia 1 de

desembre, el P. Valentí ens presidí per primera vegada la Missa Conventual. El P. Ignasi ho féu el dia 7, festa de Sant Ambrós.

Una altra celebració festiva fou les noces d'or sacerdotals dels PP. Basili Girbau i Evangelista Vilanova, el dia 24 d'agost, festa de Sant Bartomeu, a la qual s'afegí, per invitació del P. Abat, el P. Ildefonso Gómez, actual prior del Paular ordenat en aquella mateixa avinentesa, ja que aquells anys estudiava al nostre juniorat. El P. Evangelista presidí la Missa Conventual i féu també l'homilia. Al començament de la Missa féu especial memòria dels dos difunts companys d'Ordenació, els PP. Esteve Torrus i Cesari Figueras.

Algunes setmanes després, rebíem amb goig el postulant Jordi M. Prada i Prim, natural de Lleida, de 24 anys d'edat.

Hi ha alguns moments que val la pena fer constar. El dia 24 de juliol, el P. Abat nomenà director del cor de monjos el G. Lluís M. Miralvés, en substitució del P. Gregori Estrada, que n'ha estat 34 anys. El P. Abat agraià en aquesta avinentesa la seva llarga tasca, ben aficaç. I el P. Josep Massot a finals d'octubre fou nomenat secretari de la Secció Històrico-Arqueològica de l'Institut d'Estudis Catalans.

D'altra banda, el mateix P. Josep Massot, el dia 6 de juny, féu el discurs d'entrada a l'Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona, amb una gran assistència del món de la cultura i d'amics. El tema de la dissertació fou "Els viatges folklòrics de Marià Aguiló", basat en part en el material de l'Obra del Cançoner Popular de Catalunya.

Aprofitant l'ocasió de la inauguració del nou curs, l'Institut de

Ciències Religioses Sant Fructuós, de Tarragona, féu un petit homenatge al P. Lluís Duch al cap de 10 anys d'haver-ne estat professor.

De Publicacions destaquem per la seva actualitat "Jacint Verdaguer i Montserrat", del P. Francesc Xavier Altés, com també "Cançons tradicionals catalanes recollides per Jacint Verdaguer i acompanyades amb enregistraments del GRFO", pel Grup de Recerca Folklòrica d'Osona i Salvador Rebés.

L'Escolania sol ocupar sempre la darrera part d'aquest crònica. Aquesta vegada hi ha pres un relleu especial l'homenatge al P. Ireneu Segarra en el 75è aniversari de bisbetó, el qual se celebrà el dia 14 de desembre, pocs dies després de la festa de Sant Nicolau. Hi hagué un aplec extraordinari d'antics escolans. El P. Abat els presidí una Eucaristia a l'Altar Major, en la qual també participaren diversos monjos relacionats amb l'Escolania, com també la coral d'antics escolans. Al migdia hi hagué una nova sessió, a la sala de la façana, de l'entronització del bisbetó d'enguany. I després d'un dinar de germanor -els comensals passaren dels 200-, hi hagué un concert d'un recull de peces no religioses del P. Ireneu, compostes en diverses ocasions.

Sempre és notícia l'entrada i sortida d'escolans, aquest any per cert amb una discrepància insòlita, ja que en sortiren 15 el diumenge dea 23 de juny, i en canvi només n'entraren 6 el tercer diumenge de setembre, dia 15. La cerimònia de sortida havia estat presidida pel P. Josep M. Falcó, i la d'entrada pel nou prefecte P. Josep M. Cardona, nomenat el dia 11 de juliol, festa de Sant Benet, si bé entrà en funcions el dia 1 d'agost, coinci-

dint amb el retorn de les vacances dels escolans.

El dia 6 de desembre, festa de Sant Nicolau, se celebrà la tradicional festa del bisbetó, que enguany ha estat Pere Gomis Domènec, de Reus. L'entronització amb l'himne i la Llegenda de Sant Nicolau es féu a la sala de la façana del monestir després de Conventual. En canvi, el concert pròpiament dit tingué lloc a la Basílica a mitja tarda amb la interpretació per part de l'Escolania, la Capella de Música -el solista fou l'antic escolà Francesc Garrigosa - amb l'orquestra Filharmònica del Vallès, sota la direcció de Pierre Cao. La primera part del concert consistí en l'execució de tres Salms, de Leonard Bernstein, i la segona part en la cantata de Sant Nicolau op. 42, de Benjamin Britten.

Aquest mateix concert es féu també al Palau de la Música Catalana el dia 15, i a l'Auditori Enric Granados de Lleida, el dia 19. En el darrer hi hagué la baixa de set escolans cantors a causa d'una "passa" de grip.

Anteriorment, el dia 7 de juny, hi havia hagut un important concert de l'Escolania a la catedral de Girona en l'inici del III Festival de Músiques Religioses del món. En el mateix concert també hi actuaren el cor marroquí de Fes, i l'israelià Li-ron Herzelia. L'escolania encara féu un altre concert a l'església de Santa Maria de Montblanc, amb un repertori distint, el dia 25 d'octubre.

Discmedi ha publicat un CD titulat "Plor de tórtora (Cançons sobre poemes de Vardaguer)", amb la participació de diverses corals; l'Escolania hi interpreta 4 peces. Fou enregistrat a l'església de Collbató mesos enrere. ✻

CR—NICA D'UN PETIT VIATGE

M. PILAR FARRÀS

Fou un curt viatge, de l'1 al 6 de juliol d'enguany. Encara que pocs dies, vàrem fer tot el que ens fou possible, aprofitant-los al màxim, sense córrer, però sí a bon pas.

Sortim de Barcelona a 2/4 de 7 del matí, del nostre punt clau: carrer Aragó Pg. de Gràcia. Més endavant recollim els de Vilanova i l'Arboç. Ja hi som tots: 37, com a cap d'expedició el P. Bernabé Dalmau i, al volant de l'autocar, en Jaume, que deia que encara que ell treballava, s'hi sentia tan bé com si fos un de nosaltres.

Pel que fa al grup, si bé d'entrada no ens coneixíem tots, va ser com els clàssics viatges dels oblats, perquè vàrem compartir taula, seients d'autocar, companyia de camí, etc. Les impressions finals així ho van donar a entendre. Particularment per mi, que feia set anys, que per haver estat absent no ens havíem vist amb molts oblats i simpatitzants, va ser un gran goig retrobar-los i conviure aquestes jornades.

El destí central del viatge era Burgos, però residíem a pocs Kms. A Palacios de Benaver, a l'hostatgeria del Monestir Benedití de Sant Salvador. Ens atengueren molt bé, hi ens sentíem com a casa. Visitarem ermites, esglésies, col·legiates, monestirs, catedrals, museus i claustres... L'apartat dels guies és per fer-ne esment: vàrem tenir guies oficials com la Carlota a Burgos, un rector, un amic de la família Icart, l'abadessa del monestir i, en algunes poblacions, ens trobàrem que els guies eren gent gran, jubilada, que s'havien adonat que si ells no feien res per les seves esglésies, moltes d'elles en mal

estat, acabarien enrunades. És molt lloable el que fan, han après art i història, han demanat ajudes oficials per restaurar les parts afectades i per torns es reparteixen la feina de guies. També a Palacios de Benaver - la població queda una mica apartada del monestir - una senyora del poble feia de guia de l'església, que està en molt mal estat, a l'espera d'una subvenció. Ensenyava amb molt de zel tots els sants, retaules, etc. però el que tenia clar era que no ningú no podia fer fotografies.

Algunes de les rutes que seguïrem formaven part del camí de Santiago. En algun indret vam trobar petits grups que en donaven testimoni.

El primer dia fou d'aproximació, i a Saragossa anem a fer una visita a la Mare de Déu del Pilar i visitem l'Aljaferia ben detalladament. Continuem el viatge, ja que la Seu, pel fet de ser dilluns, no es pot visitar. Dinem a Tarazona i visitem tot el que el temps ens permet per arribar a bona hora a Palacios de Benaver. La meteorologia va ser molt variada, vàrem tenir núvols, pluja i fins i tot sol a la tarda. Es pot dir que el millor que podíem fer era guardar-nos la

roba d'estiu a la maleta.

El segon dia, visitem Frómista, a uns 30 Kms. de Palencia, veiem l'església de San Martín, la parròquia de San Pedro, i a la població de Sesamón l'església de Santa Maria la Real.

El tercer dia, les nostres passes s'encaminen cap a Burgos, on visitem el monestir de las Huelgas, la catedral, la cartoixa de Miraflores i el monestir de San Pedro de Cardena.

El quart dia, tornem a Sesamón per visitar la Cruz del Humilladero que es troba a l'ermita de Sant Isidre Llaurador. Ens va fer de guia el Sr. Alberto, amic de la família Icart. Continuem cap a Villadiego, on visitem l'església de la Asunción, i a Castrojeriz passem per la col·legiata i les ruïnes de l'antic hopspital, que en altre temps era parada obligada per als pelegrins que es dirigien a Santiago. Dalt del turó es veuen les ruïnes del castell. Aquest dia també fem la visita al poble de Palacios de Benaver, i l'abadessa que ens guia, ens explica la història del retaule i del Sant Crist que tenen a l'església del monestir.

El cinquè dia, ens passegem per Lerma, porxades, esglésies, visita panoràmica, etc. A Covarrubias visitem la Col·legiata i el museu, i dinem en un restaurant d'aquesta població.

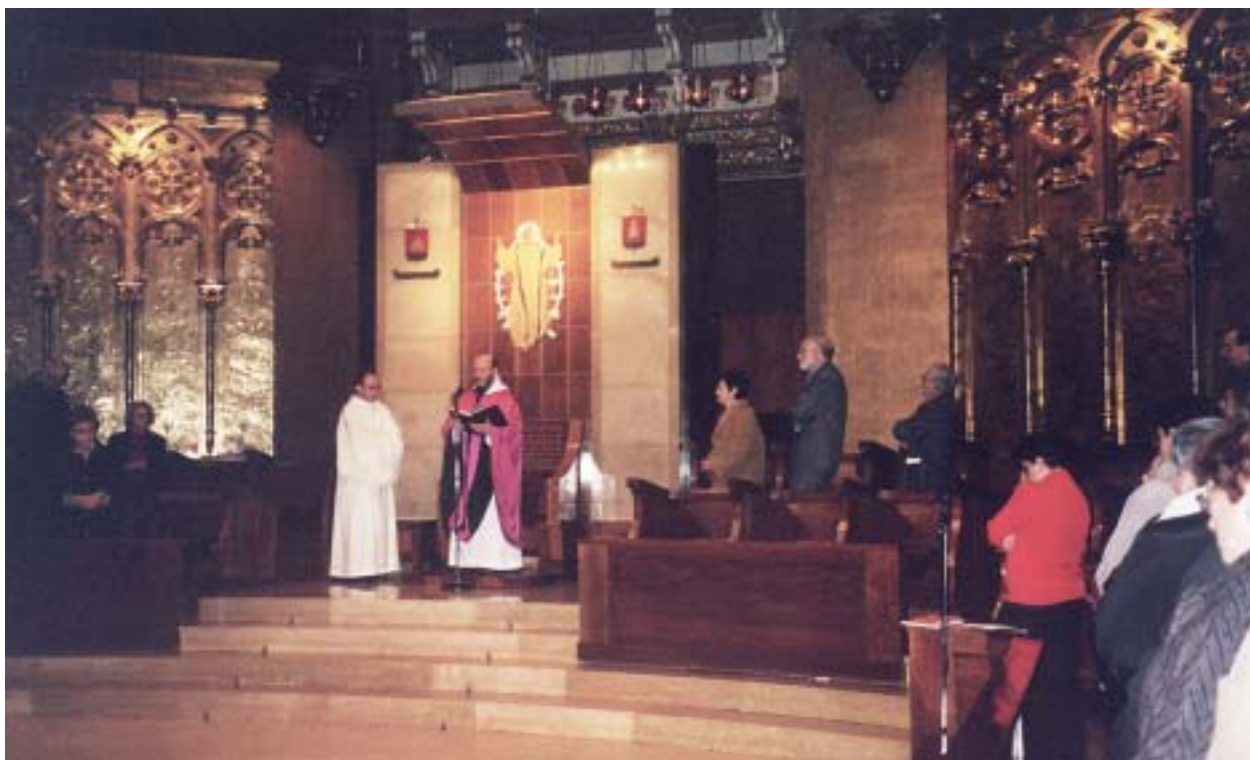
Havent dinat, anem cap al monestir de Silos on ja ens esperen. Visitem detingudament el claustre i la farmàcia acompanyats d'una guia.

Abans de vespres tenim una estona per fer una passejada pels voltants del monestir.

El sisè i últim dia, amb les maletes a punt, després de l'Eucaristia, empenem el retorn. Pel camí visitem la catedral del s. XII de Santo Domingo de la Calzada, dinem a Tudela i cap a casa falta gent.

Fins l'any vinent! ☞

DOMINICA GAUDETE A MONSERRAT

PER ROSER BACH

Com cada any hem pujat a Montserrat un bon nombre d'oblats i simpatitzants per celebrar la dominica Gaudete

Abans de la missa conventual, el pare abat, junt amb el consiliari, pare Lluís Planas rep la junta directiva i la Maria Carme Ferrer, que avui farà la seva oblació.

A migdia, amb la presència del pare abat, ens reunim tots en una sala del restaurant. El president, Josep Icart, dóna la benvinguda a tots els presents i, en unes

breus paraules ens anima a viure en profunditat i amb coherència la nostra fe.

El pare abat ens diu que tinguem present que els oblats formem part del monestir, junt amb els escolans i els antics escolans, i que la comunitat ens té molt presents. Ens exhorta a viure amb intensitat l'esperit de sant Benet i a ser fidels a la vida de pregària i a la "lectio divina", sabent viure l'acolliment que tan bé caracteritza l'esperit benedictí. I ens desitja un bon Nadal.

Havent dinat tornem a la basilica per la celebració de l'Eucaristia, dins la qual la Maria Carme Ferrer farà la seva oblació.

A continuació pugem a la sala de la façana per tal de poder felicitar la Maria Carme i gaudir d'una estona de convivència.

Després assistim a les Vespres i, un cop acabades, emprenem el retorn a casa, contents d'haver-nos retrobat, i desitjant-nos mútuament que puguem viure un Nadal ple de joia i de pau. ∞

UNA OBLATA QUE FA COSTAT

PER JORDI VILASECA

Vaig conèixer la Dora a les trobades de Santa Cecília. Era la primavera de l'any 80, i jo, aleshores, tenia setze anys. Alta, elegant, amb un posat senyorívol, d'aspecte seriós però cordial, discreta, de maneres tranquil·les i amb un parlar suau i serè. Tota una senyora, la presència de la qual imposava respecte a un xicot com jo.

Aquesta primera impressió s'enriquí ben aviat amb la Dora en acció, si bé la discreció dominava sempre en tot allò que feia: la Dora cuinera, molt activa amb la resta de mestresses, preparant el menjar de tots els àpats, preocupada perquè tot estigués a punt al moment indicat. En aquest entorn és on vaig descobrir que també tenia el seu caràcter. La Dora atenta, escoltant els conferenciants, molt silenciosa, discreta, i prenent notes en una llibreta petita on ho apuntava tot. La Dora participativa en el treball per grups, amb poques intervencions, però pensades, i preferint escoltar i parlar poc. La Dora engrescada durant la recreació del vespre i quan no tenia altre remei

que sortir a participar, ja que una certa timidesa li frenava les ganes d'esbargir-se.

Amb el temps, i sense adonar-me'n, la Dora va passar a formar part d'aquell cercle de persones que sempre queden més a prop. Només ens vèiem a les trobades i, només de tant en tant, coincidíem en el grup de reflexió. Però va ser suficient i és part de la meua vida. No gosaré dir mai que la coneixia en profunditat, però sí que m'atreveixo a dir que la Dora vivia molt intensament, tant pel patiment que la pròpia vida li portava (i que, de vegades, malgrat la seva discreció, en poques paraules deixava entreveure) com per la plenitud amb què vivia i es dedicava a cada trobada. I, entre moltes altres coses, aquesta era per mi la seva aportació i el seu testimoniatge, una intensitat vital que es manifestava més en els seus silencis que en les seves paraules.

La Dora era la Dora. Quan no hi era la trobàvem a faltar. L'estimàvem. I encara la portem a dins. I no en sortirà! ✨

VIV...NCIES

MN. JOAN DIAZ FERRET

Quan tens aquells moments en què, tot caminant per la muntanya, deixes anar l'esperit perquè voli amunt i agafi aire més pur, et vénen pensaments que fan recórrer la teva vida i veus com has estat portat misteriosament per una mà amorosa que escriu dret amb traços ben retorçats. A mi, una de les pregàries eucarístiques que més m'agrada és la quarta, l'anàfora més llarga. Ressegueix tot el pla salvífic de Déu. Ho fa des de la creació fins al retorn de Crist. I fa memòria de totes les etapes de l'Aliança, plenes de llums i de foscors però que, a la llarga, són benediccions atorgades per Déu als homes. Quan la llegeixo, no puc més que fer-hi un paral·lelisme amb tota la meua vida, també plena de clarors i de foscors. Tot plegat m'ha portat fins on sóc.

Quantes coses, des d'aquell 19 de maig de 1946 en què, per mans de Mn. Ramon Puig Palat, vaig ser batejat. Quantes rectes i quantes corbes. Quants camins nets d'herba i d'altres força perdedors o embolicats, fins arribar al 17 de maig passat en què vaig rebre el diaconat, i al 24 de novembre en què vaig rebre el presbiterat. Que senzill, i alhora complicat, és el misteri de la crida del Senyor: ens crida per dur a terme el seu pla redemptor.

Per això la meua actitud és d'agraïment i d'admiració a Déu que ha volgut donar-me l'existència per tal de poder donar-me als altres. També d'agraïment pels meus pares, que varen semblar aquella llavor que després van regar ells mateixos i

molts d'altres, amb molta paciència i molt d'amor. I de confiança de tenir el Senyor sempre al meu costat.

Penso també en unes paraules d'un monjo de Montserrat, el recordat pare Miquel Estradé, que un dia em digué: "Estimeu allò que feu, enamoreu-vos de la feina ben feta. I és clar que la feina estarà ben feta si la feu estimant. I, quan tenim dies més foscos en què estem més refredats devers Déu, en el fons és que no ens posem en disposició d'estimar

els homes que tenim al costat".

El dia abans de la meua ordenació diaconal vaig demanar el mateix que en la meua ordenació presbiteral: "Ser un bon reflex del Crist mort i ressuscitat, serenitat per acceptar les coses que no podré canviar, força per les que sí que podré fer, i prudència, saviesa i valentia per estar sempre disposat a acollir i alliberar".

Potser, de tantes coses que li demano, alguna me la donarà. ∞

NOTIFICACIONS

ELS NOSTRES DIFUNTS

Rosa Burunat i Torras, de Barcelona

Dora Larios i Fernández, de Barcelona

Montserrat Navarro i Carreras, de Barcelona

Maria Pagès i Farreny

Jordi Orench, de Barcelona

Carme Villar i Alcarria, de Barcelona

TINGUEU-NE MISERICÒRDIA, SENYOR

CALENDARI D'ACTIVITATS DELS OBLATS - TRES TRIMESTRES ANY 2003

AB

7 Inscripcions excursió primave

MA

10/11 Excursió Convivènc

12 Inscripció Trobad

24/25 Trobada per compartir vida i

JU

2 Incripcions recés/R

12 Conf.-Eucaristia a LESTONNA

14/15 Regla B/Rec

JUNY/JUL

30/5 Excursió-Convivència (previsió

SETEMBRE

1 Inscripcions trobada

13/14 Trobada per compartir vida i fe

15 Inscripcions Exercicis espiri-
tuals

OCTUBRE

1/4 Exercicis Espirituals

23 Conf.-Eucaristia a LESTON-
NAC

NOVEMBRE

10 Inscripcions recés/RB.

22/23 Regla B/Recés

24 Inscripcions Dca. GAUDETE

DESEMBRE

INSCRIPCIONS:

Ma. Dolors Tresserras (Secretària), Tel. 93 828 06 36 / mòbil 656 40 80 57 (a partir de les 9 del vespre).

Sebastià Grau (Tresorer), Tel. mòbil 609 37 94 93

NOTA: El dia 24 de novembre passat, el sr. cardenal Ricard M. Carles ordenà de prevere el nostre germà oblat Joan Diaz i Ferret. Que sigui per molts anys!

DISCULPA: En el número anterior del Butlletí, i en l'article "Notes d'actualitat social i d'Església", de Cebrià Piferrer, vam ometre el nom de l'autor. Li'n demanem disculpes.

ALL— QUE NO VOL QUE LI FACIN A ELL,

QUE NO HO FACI A UN ALTRE

(RB C. IV)

